

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om hemmelige patenter

(Lovforslaget (nr. 174) findes i tillæg A. sp. 2407, fremsættelsen i tidenden sp. 5230).

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdstageres opfindelser.

(Lovforslaget (nr. 175) findes i tillæg A. sp. 2287, fremsættelsen i tidenden sp. 5230).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Lund Jensen: De tre lovforslag er resultatet af et praktisk stykke nordisk samarbejde. Vi er efterhånden nået langt med hensyn til koordinering af lovgivningen inden for de nordiske lande, men med den her foreslåede patentlov tilsigter man at gå et skridt videre end sædvanligt, idet der ikke blot er tale om at indføre ensartede lovregler for udstedelse af patenter i de 4 nordiske lande, Danmark, Norge, Sverige og Finland, men der er i virkeligheden tale om at indføre en fælles administration af patentudstedelsen.

Efter lovforslaget får patentmyndighederne i hvert af de nordiske lande adkomst til at udstede patenter med gyldighed ikke blot i hjemlandet, men også for et eller flere af de nordiske lande. Dette forudsætter naturligvis, at lovbestemmelserne om patenter og enerettigheder er enslydende i de pågældende lande. Med dette formål for øje blev der på foranledning af Nordisk Råd allerede i 1955 nedsat komiteer i de forskellige lande til at udarbejde et fælles lovudkast. Resultatet heraf foreligger nu med det lovforslag, vi her behandler, og samtidig er der fremsat tilsvarende forslag i Norge og Sverige, medens Finland endnu ikke har kunnet fremsætte et tilsvarende forslag på grund af den herskende regeringskrise.

Det siger sig selv, at en sådan form for lovgivning i nogen grad stiller os over for en bunden opgave. Hvis vi skal nå det tilsigtede resultat, kan vi faktisk ikke foretage ændringer i lovforslagets principper, medmindre tilsvarende ændringer accepteres af de tre landes parlamenter. Det er da også med sådanne eventualiteter for øje, at handelsministeren i sin fremsættelse bebudede, at der er aftalt et fællesmøde mellem de 4 landes lovudvalg i august måned.

Det er jo åbenbart, at der er store fordele forbundet med en sådan koordinering. Den, der søger patent i de 4 nordiske lande, vil fremtidig kunne nøjes med én ansøgning, ét honorar til patentagenter og én ansøgningsafgift i stedet for som nu 4 ansøgninger, 4 afgifter og 4 honorarer. For patentmyndighederne vil det betyde en tilsvarende letelse; i stedet for at 4 patentdirektorater nu sidder og gransker den samme ansøgning, vil fremtidig ét direktorat kunne træffe afgørelsen med virkning for alle 4 lande.

Efter hvad der oplyses i den fællesnordiske betænkning, skulle der på den måde kunne spares 110 højt kvalificerede ingeniører. Nu behøver man næppe at frygte, at disse ingeniører vil blive arbejdsløse, idet der i de 4 landes patentdirektorater ligger et meget stort antal ansøgninger og venter på at blive færdigekspederet. Som følge af mangel på kvalificeret arbejdskraft tager det nu mellem 3 og 5 år at få en patentansøgning færdigbehandlet, så alene af den grund vil det være nyttigt med en rationalisering af arbejdet. På den anden side må det påregnes, at indførelsen af et fælles nordisk patentsystem vil medføre, at flere udenlandske opfindelser søges patenteret her i landet. Hertil kommer, at området for de artikler, der kan patenteres, udvides ret betydeligt, så det er næppe urealistisk at regne med, at der i løbet af en årrække vil ske en tredobling af antallet af patentansøgninger her i landet.

Efter lovforslaget sker der som sagt en betydelig udvidelse af de patentbare områder. Det gælder lægemidler, som hidtil har været holdt udenfor, idet kun fremstillingsmåden, men ikke selve midlet, har kunnet opnå patentbeskyttelse, og det samme er tilfældet med fodermidler.

Efter den gældende lov kan der heller ikke udstedes patent for nærings- eller nydelsesmidler, hverken når det gælder fremstillingsmåden eller selve produktet. I lovforslaget åbnes der muligheder for efter en overgangstid at inddrage også disse områder under patentbeskyttelsen. Der foreligger ikke noget konkret om, hvor lang denne overgangstid skal være. Det fremgår af lovforslaget, at bestemmelsen sættes i kraft efter fælles overenskomst mellem de fire deltagende stater, men så vidt jeg forstår, skal ikrafttrædelsen dog ske senest 10 år efter;